

De Shelby Men

Volkert Greveling

Voorwoord

De meest gestelde vraag na het lezen van *De Shelby Boys* was toch wel: 'Hoe gaat het nu verder met de Boys?'

Natuurlijk heb ik nagedacht over het schrijven van een vervolg, maar als je niet de juiste invalshoek hebt of te weinig ideeën voor een pakkend verhaal, dan laat dat op zich wachten.

Je zet een ander verhaal op papier en er volgt nog een boek, maar die gedachte over een vervolg op mijn eerste roman blijft maar door je hoofd spoken.

Inmiddels ben ik begonnen aan een ander fantastisch project, maar op een of andere manier stukt dit iedere keer weer.

Tot ik vanmiddag, en er is een mooi Engels woord voor, een zogeheten 'epiphany', door mijn brein voelde gaan.

Het hele verhaal zag ik voor me. In grote lijnen wist ik ineens hoe dit verhaal vorm moest gaan krijgen. Hoe het Jim, Emma, Joe en Tim na hun thuiskomst zou vergaan.

Gelijk de laptop erbij gepakt en de eerste aantekeningen op papier gezet.

Het is wonderlijk hoe de menselijke geest soms werkt. Jarenlang niet de inspiratie voor een vervolg en ineens is het daar.

Eigenlijk zou ik direct willen beginnen met het eerste hoofdstuk, en misschien doe ik dat ook wel, maar tegelijkertijd besef ik dat er nog heel veel research aan vooraf zal gaan.

'Wordt het een goed vervolg?' hoor ik jullie denken. Ja, ik denk het wel. De meeste lezers hebben de jongens uit Shelbyville in hun hart gesloten, en allemaal willen we weten hoe hun verdere leven er uit gaat zien. Aan mij de schone taak om dit schriftelijk te gaan vastleggen.

Anyway, heel veel leesplezier bij het lezen van *De Shelby Men*.

Hanneke, Nikki & Wouter bedankt voor jullie steun de afgelopen jaren.

Hoofdstuk 1

Noord-Korea, 1 januari 1951

‘Verdomme,’ schreeuwde ik boven het geluid van de exploderende granaat uit. Ik drukte mijn helm hard op mijn hoofd en probeerde mezelf zo klein mogelijk te maken.

Het geluid van de ontploffingen was oorverdovend en desoriënteerde me op een manier die ik nog maar één keer eerder op deze wijze had meegemaakt.

De granaatscherven vlogen in het rond en ik wist dat als de beschieting nog lang zou duren, ik hier niet heelhuids uit zou geraken.

De jongen naast me werd geraakt door een scherf en kwam door de inslag tegen me aan te liggen.

Zijn ogen straalden angst uit. Het was een blik die alles vertelde. Hij was bang om te sterven op deze berg van modder en bloed.

Ik legde mijn arm over zijn borst, alsof ik hem wilde beschermen, waarbij ik probeerde te achterhalen waar hij getroffen was. Bij iedere explosie dook ik in elkaar, omdat de granaten steeds dichterbij leken te ontploffen.

Mijn vingers werden nat en ik wist dat de scherf hem in de hals had geraakt. De jonge soldaat bleef mij vertwijfeld aankijken, waarop ik mij vooroverboog om zo zicht te krijgen op de bloedende hals.

Het bloed gutste er niet uit, dus zijn slagader was nog intact, waarna ik een verband uit mijn borstzak griste en het met mijn tanden openscheurde.

‘Hier, druk dit op de wond en hou het vast,’ schreeuwde ik hem toe.

Zijn ogen rolden in zijn kassen en de radeloosheid die hij hierbij uitstraalde voorspelde niet veel goeds.

‘Verdomme, klootzak, laat zien dat je kloten hebt. Er komt zo een horde Chinezen deze berg op en ik heb daarbij iedere man nodig,’ bracht ik sissend uit, waarbij ik hem doordringend in zijn ogen keek.

De jongen knikte en gaf gehoor aan mijn bevel, waarbij de tranen over zijn wangen rolden. Was het de pijn, of was het angst die dit teweeg bracht?

Voorzichtig tilde ik mijn hoofd op, omdat het leek alsof de beschietingen minder werden.

Naast me zag ik twee rangers ineengedoken zitten, zo goed als mogelijk schuilend voor de regen van mortiergranaten die op hun positie neerkwam.

Ze hielden hun wapens met beide handen vast, als zijnde een laatste houvast en leken te wachten op het einde van de beschieting.

Vluchtig keek ik over onze linie, maar vanwege de nacht was het onmogelijk een inschatting te maken van slachtoffers en van onze sterkte op dit moment.

Ik richtte mijn blik weer op de jongen naast me, die kermend tegen de modderige wand was aangekropen, op zoek naar een houding die hem de minste pijn bezorgde.

Voordat de bestorming zou beginnen, had ik nog enkele ogenblikken om zijn wond beter te verbinden.

‘Buig je naar mij toe,’ zei ik op rustige toon, waarbij ik een rolletje verband uit mijn rugzak pakte en hem tegelijkertijd dichterbij wenkte.

De jongen knikte en kwam meer tegen mij aan liggen, terwijl hij zijn hand op het verband gedrukt hield. Zijn ogen stonden wat rustiger, maar ik kon zien dat er een bepaalde angst in geslopen was. Hij was niet meer zo zeker over leven of dood en dat veroorzaakte een verlamme angst die zijn ondergang zou betekenen als hij zichzelf niet herpakte.

Ik bond het verband vast op de wond en richtte me wederom tot hem.

‘Het stelt geen flikker voor dit. Kom op! Je bent een ranger. *Suck it up.*’

De jonge soldaat leek niet erg beïnvloed door mijn woorden en keek me gelaten aan. Het moest anders wilde ik dat hij zichzelf zou herpakken. Angst was een ziekte, zeker tijdens een gevecht. Het zou de rest van het peloton beïnvloeden en ik moest er alles aan doen om ervoor te zorgen dat mijn eenheid bleef functioneren.

‘Patrick is het, nietwaar?’

De jongen knikte en ontweek mijn blik, alsof hij doorhad wat ik probeerde te bewerkstelligen.

‘Luister, Pat. We gaan hier dood als we ons laten overrompelen door de *‘chinks’*. Je maten rekenen op je. We kunnen hier heelhuids uitkomen, maar dan heb ik jou wel nodig. Je wilt toch ook naar huis als dit afgelopen is?’

Jij bent veel beter dan al die chinezen onder aan die heuvel. Je bent verdomme een ranger. Je bent een onderdeel van Amerika’s elite. Je laat je toch niet op je kop zitten door een handjevol communisten die ons hier weg willen hebben?’

Om mijn woorden kracht bij te zetten pakte ik zijn modderige jasje vast en schudde hem zachtjes door elkaar.

Zijn blik zocht mij op, waarna er een verbeterde grimas rond zijn mond verscheen. ‘Nee, *Sarge*, je hebt gelijk. Het spijt me dat ik me liet gaan,’ stotterde de jongen zachtjes, terwijl hij zijn M-1 omklemde en de tranen van zijn vieze gezicht veegde.

Ik knikte hem toe, waarna ik ging verzitten en kort nadacht over wat er te gebeuren stond.

De barrage van mortiergranaten was inmiddels opgehouden, waarbij het akelig stil was geworden op de top van de heuvel.

Iedereen leek te beseffen dat de komende aanval bepalend zou zijn. Dit was een andere oorlog dan die in Europa. De oorlog waar wij, na onze eerste voet aan wal in Normandië, de strijd dicteerden. Een oorlog waar de uitkomst duidelijk was. Hier was het anders. Deze oorlog voelde alsof wij de indringers waren die door de Koreanen, de Chinezen en alle andere communisten uit hun land verjaagd moesten worden. Alleen was het niet hun land...

Tot overmaat van ramp begon het weer te sneeuwen. Alles was nat en modderig en ik was verkleumd tot op het bot. Er waren momenten dat ik twijfelde aan het feit of ik me ooit weer warm zou gaan voelen.

Mijn gedachte aan Emma en de kinderen hield me warm. Zij waren voor mij de reden om hier heelhuids uit te geraken. De rest was onbelangrijk.

‘Iedereen oké?’ riep ik luid. ‘Laat je horen,’ riep ik erachteraan.

‘Hier alles goed, Sarge,’ hoorde ik links van mij roepen. Ik herkende de stem van Jack McNichols. Bij hem stond de Cal-30, dus het was voor mij een geruststellende gedachte dat er van die kant nog vuurdekking was.

‘Dickie is geraakt, maar overleeft het wel,’ hoorde ik Jack roepen.

‘Nog meer, jongens. Verder nog gewonden of slachtoffers?’ riep ik luid van links naar rechts.

Er klonken een aantal okay’s en verder geen verontrustende berichten, dus werd het zaak me op de verdediging te richten.

‘Alles in orde, Sergeant?’

Mijn luitenant was dichterbij gekropen en wilde zich via mij verzekeren van wat er op dat moment allemaal speelde.

‘Ik geloof het wel, Luit. Dickie is geraakt en Patrick hier naast me heeft een scherf in de hals. Verder geen slachtoffers volgens mij.’

Het bleef stil achter me. De luitenant had niet veel mogelijkheden en hij besepte net als ik dat het erop of eronder was het komende uur.

‘Hoe is het met de *ammo* gesteld?’ vroeg hij, waarna hij zijn radioman bij zich riep.

‘Munitie is beperkt. We hebben nog een paar granaten voor de mortiersectie en voor de cal-30 nog enkele *rounds*.’ zei ik bedenkelijk.

‘Of we blijven zitten, of we maken dat we hier weggomen. We gaan het hier niet redden met hetgeen we nog hebben. We zijn afgesneden van de rest en we hebben niet genoeg in huis om de Chinezen van de berg te blazen.’

De luitenant keek me bedenkelijk aan en hield de telefoon tegen zijn oor. Als enige officier, was het aan hem om te bepalen wat er moest gebeuren. Er lag een enorme druk op zijn schouders en ondanks het feit dat ik veel jonger was dan hij, leunde de officier op dit moment op mijn ervaring. Ik was niet de enige die gevochten had in Europa, maar ik was wel een van de veteranen met de meeste gevechtservaring, ondanks dat ik nog maar 24 jaar oud was.

De oorspronkelijke twee pelotons op de berg waren uitgedund tot nog maar een eenheid van zo'n vijftig man en gezien de situatie waarin we ons bevonden kon ik me wel indenken dat de luitenant het zwaar had. Daarbij kwam dat de vier pelotons van elkaar gescheiden waren door de gevechten van de laatste dag.

'Vraag om artillerie,' zei ik gedecideerd tegen hem, opdat hij nog niets in de hoorn had gezegd. 'We maken het de Chinezen zo onmogelijk de aanval te kiezen en we kunnen onder dekking van de artillerie hier weg of we blijven zitten.'

Het laatste kwam er aarzelend uit, omdat ik niet geloofde in onze kans om hier als winnaar uit te komen. De vijandelijke overmacht was te groot en ik begreep nog steeds niet waarom we deze hoop modder tot de laatste man moesten verdedigen.

De luitenant knikte en drukte de spreesleutel in. 'Alpha Bravo, hier Papa Victor.'

De luit wachtte heel even op een antwoord, maar toen dat niet direct gebeurde gaf hij zijn verzoek door.

'Alpha Bravo, hier Papa Victor. Verzoek Vuur op onze locatie, plus honderd.'

Een krakend geluid was te horen, waarna een stem om een herhaling van de coördinaten vroeg.

De luit herhaalde zijn bericht en kroop vervolgens omhoog om het effect van de beschieting te kunnen zien.

Enkele seconden later hoorden we de granaat over ons heen suizen, waarna de inslag volgde.

De luitenant maakte een ongeduldig gebaar naar zijn radioman en drukte de spreesleutel nogmaals in. 'Laatste coördinaat plus vijftig,' zei hij luid, waarna hij gespannen over de rand van de heuvel keek.

Kort erna hoorden we de granaat over ons heen komen, waarna hij aan de voet van de heuvel explodeerde.

'Vuur op de laatste locatie,' riep de luitenant luid in het spreekgedeelte van de telefoon.

Hij gaf de telefoon terug aan zijn radioman en keek mij grijnzend aan. 'Voorlopig zijn de Chinezen niet in de gelegenheid om naar boven te komen. Voor ons dus een mooie gelegenheid om er tussen uit te knijpen. Geef de mannen opdracht om hun spullen te verzamelen. We gaan hier weg. Zonder munitie kunnen we niets uitrichten.'

Hij klopte me op mijn schouder, waarna hij opstond en zijn radioman met zich mee wenkte.

‘We gaan hier weg, Patrick,’ zei ik tegen de gewonde ranger die nog steeds tegen mij aan lag.

Om mij heen zag ik beweging, wat erop duidde dat de boodschap door een ieder was begrepen. Het was een bevel waar we allemaal op hadden zitten wachten. Dit was een kansloze positie, waar geen voordeel uitgehaald kon worden door de 4^e Ranger Compagnie en gelukkig werd er nu een beslissing genomen waardoor we die smerige heuvel in Noord-Korea achter ons konden laten.

Af en toe had ik wel eens het idee dat het Opperbevel geen enkele notie had van de vijandelijke tegenstand. Van de geoefendheid en de staat waarin het vijandelijke leger verkeerde. Het was een oorlog geworden van onderschatting en onvoorbereide acties, die alleen maar tot verlies aan onze zijde leidde.

De granaten suisden over onze hoofden, terwijl we stilletjes als dieven in de nacht onze posities verlieten.

De weg naar beneden was betrekkelijk veilig, maar ik besepte dat we op onze hoede moesten blijven voor een doorbraak van de vijand. Patrick liep achter me en hield het verband op de wond gedrukt, terwijl hij rustig achter mij aan naar beneden liep.

Het geluid van de ontploffingen verwijderde zich van onze positie en op een gegeven moment overstemde het geluid van de soppende legerschoenen het oorlogsgeweld achter ons.

Het bleef sneeuwen, waarbij de kou ons in zijn greep hield en geenszins van plan leek ons los te laten. Ik verlangde naar een droge warme ruimte, naar een warme douche en een bord warm eten. Iets wat we de laatste twee dagen niet hadden mogen nuttigen. Ik verlangde naar Emma en de kinderen. Naar ons huis in Shelbyville. Naar mijn ouders en de gezelligheid van de *Diner* op zondagavond.

Hoe had het ooit zo ver kunnen komen? Waarom zat ik hier in deze godvergeten uithoek van de wereld. Waarom vocht ik in deze oorlog?

Ik keek langs de lange rij schaduwen die zich naar beneden bewoog en deed een stap zijwaarts om uit de rij te stappen, waarbij ik vrijwel direct omhoog tuurde, om te zien of een ieder volgde.

Tegen het licht van de explosies vanachter de heuvel had de lange sliert rangers iets onwerkelijks. Vermoeide gezichten passeerden mij. Gezichten besmeurd met modder en vuil. Er zat geen verbetering meer binnen deze eenheid van wapenbroeders. We waren toe aan een aantal dagen verlof, maar ik wist dat dat niet aannemelijk was. We zaten in een fase van de oorlog die geen ruimte liet voor rust en herstel, waardoor we weer op adem konden komen voor een hernieuwde inzet.

'Jim,' zei de luitenant, terwijl hij mij toeknikte tijdens het passeren. Ik beantwoordde zijn opmerking met een zacht 'Sir' en besloot me weer in de rij te voegen.

'Incoming,' klonk het luid, waarbij iedereen in elkaar dook. We zaten op open terrein en er was weinig gelegenheid tot schuilen.

Het laatste wat ik zag was de flits van de explosie en de schokgolf die mij omver blies. Happend naar adem lag ik op mijn rug en keek naar de dwarrelende sneeuwvlokken die onverminderd naar beneden bleven komen, waarna ik het bewustzijn verloor en wegzonk in een diepe onrustige slaap.

Hoofdstuk 2

Shelbyville, augustus 1950

'Beth'

'Waarom duurt dat zo lang?' mompelde ik, terwijl ik zenuwachtig over mijn been wreef en met een onrustige blik naar de bovenkant van de trap tuurde.

'Rustig, jongen, mevrouw Jowls weet wat ze doet. Maak je niet druk, Emma is in goede handen.'

De rustige stem van mijn vader deed me goed, maar kon niet de ongerustheid wegnemen die door mijn lichaam gierde.

Emma lag boven te bevallen van ons tweede kind en ik wilde hun allebei het liefst zo snel mogelijk in mijn armen sluiten. Het leek een eeuwigheid te duren en het gestommel en de onderdrukte kreten van Emma deden mij geen goed. Dit was niets voor mij, maar ik kon niet veel anders dan de situatie accepteren en de vroedvrouw haar werk laten doen.

Ik keek naar mijn moeder die mij liefdevol toelachte en onderwijl haar kleinzoon op de knie op en neer liet wippen terwijl ze zijn handjes vasthield. Joshua, mijn eerstgeborene, kraaide het uit van plezier, waarbij zijn kleine blauwe ogen schitterden van plezier.

Een klein spoortje kwijl liep over zijn kin, maar dat leek hem niet te deren. Zijn oma en haar rare fratsen hadden zijn onverdeelde aandacht en hij ging helemaal op in het spelletje.

Zijn glunderende gezicht zorgde er heel even voor dat ik alles wat in het huis gebeurde vergat, totdat een luide schreeuw van Emma mij weer bij de les riep.

De keukendeur zwaaide open en Joe kwam naar binnen gelopen met een vragend gezicht. Hij was nog in uniform en trok de pet van zijn hoofd, waarbij hij een ongeduldig gebaar in mijn richting maakte.

'En? Is er al wat?'

'Gut, nou zullen we het hebben,' zei mijn vader glimlachend terwijl hij opstond en Joe de stoel aanbood.

'Ik ga naar buiten. Even roken, het wordt me veel te druk binnen,' vervolgde hij, waarna mijn pa naar buiten liep en de deur achter zich sloot.

'Nog niks?' vroeg Joe nogmaals, terwijl hij mij bemoedigend op mijn bovenbeen sloeg.

Ik schudde van nee en keek vervolgens weer onrustig naar boven, alsof daar het antwoord vandaan zou komen, wat natuurlijk in werkelijkheid ook zo was.

‘Het kan niet lang meer duren, toch?’ vroeg Joe, die volgens mij net zo zenuwachtig was als ik. ‘Ik bedoel... Hoelang ligt ze al boven?’

‘Rustig, jongens. Susan weet wat ze doet. Ze heeft jou ook nog gehaald, Jim. Wist je dat?’ zei mijn moeder tussen het kraaien van haar kleinzoon door, terwijl ze onverminderd bezig bleef met de kleine op haar knie.

‘En als ik me niet vergis is ze ook bij jouw geboorte aanwezig geweest Joe Allen.’

Haar worden leken niet tot ons door te dringen, maar instinctief knikten we allebei bevestigend, totdat het huilen van een baby ons verrast deed opstaan.

Ik keek naar Joe, waarbij de tranen over mijn wangen rolden. ‘Joe, ze is...’ bracht ik hikkend uit, terwijl ik hem vastpakte en we allebei spontaan begonnen te lachen.

‘Nou, waar wacht je op?’ zei Joe plots. ‘Naar boven. Wegwezen jij.’

Ik rende naar boven tot voor de deur van de slaapkamer. Heel even aarzelde ik, terwijl ik de klink van de deur al vasthield.

‘Kom maar verder hoor, Jim,’ klonk het, waarna ik rustig de deur opende en vrijwel direct oog in oog kwam te staan met de oudere vroedvrouw.

‘Gefeliciteerd Papa. Je hebt nu twee vrouwen in het huis,’ zei mevrouw Jowls lachend, terwijl ze haar handen afdroogde en met haar hoofd naar het bed knikte.

Daar lag ze. Mijn Emma, met op haar borst een klein wondertje gehuld in een zacht dekentje. Stilletjes liep ik naar haar toe, waarbij ik mijn ogen bijna niet van het kleine wezentje af kon houden.

Emma glimlachte. Haar blonde lokken waren nat en zaten vastgeplakt op haar voorhoofd. Ze had een blos op haar bezwete gezicht, maar het leek haar niet te deren.

‘Kijk eens,’ zei ze zachtjes. ‘Hier is je papa.’

Ze haalde het dekentje iets naar beneden, waardoor haar hoofdje zichtbaar werd.

‘Is ze niet prachtig,’ vervolgde Emma.

Net als bij de geboorte van Joshua, was ik te veel onder de indruk om ook maar iets te kunnen uitbrengen. Overvallen door zoveel geluk kon ik alleen maar glimlachen en zachtjes haar wangetje strelen.

‘Wat is ze mooi...’ stamelde ik. ‘En wat lijkt ze op haar grote broer.’

Ik boog me voorover en kuste Emma op haar voorhoofd. ‘Gaat het met je,’ bracht ik uit, waarna ik haar hand vastpakte en hem zacht streelde.

Ze knikte en zei verder niets, waarna ze kort de ogen sloot vanwege een pijnscheut die haar er aan herinnerde dat ze zojuist was bevallen.

Het was mevrouw Jowls ook niet ontgaan, terwijl ze alweer bij het bed stond, waarna ze zich tot mij richtte.

‘Jim, als jij... Hebben jullie trouwens al een naam voor haar, als ik vragen mag?’

‘Beth,’ zei Emma zacht. ‘Als in Elizabeth.’

‘Mooie naam. Past ook wel bij haar,’ zei de vroedvrouw.

‘Dus, Jim, als jij Beth nou eens even meeneemt naar beneden, nadat ik haar heb gewassen, dan kan ik mij om Emma gaan bekommeren. Ik denk dat haar grootouders ook wel nieuwsgierig zullen zijn.’

Ik knikte lachend en streek Emma’s haren nog even opzij, voordat ik de kleine Beth voorzichtig oppakte, waarbij ze zich leek uit te strekken alsof ze naar de meest gerieflijke houding zocht.

Mevrouw Jowls pakte haar over en liep naar een commode waar een teiltje met warm water klaarstond. Al neuriënd waste ze ons kleine meisje op een liefdevolle manier, alsof het haar eigen kleindochter betrof. Beth lag er stilletjes bij. Loom van het warme bad onderging ze alles gelaten, maar toen mevrouw Jowls haar afdroogde kwam er een klein dreinerig huiltje tevoorschijn, wat gelukkig niet lang duurde.

‘Kijk eens, papa. Ik denk dat opa en oma ook wel benieuwd zullen zijn,’ zei ze lachend, waarbij ze Beth aan mij overhandigde.

Vorzichtig omklemde ik het dekentje met daarin de kostbare lading en glimlachte nog een keer naar mevrouw Jowls, waarna ik naar beneden liep.

Mijn moeder en Joe stonden onderaan de trap te wachten en op het moment dat ik de trap afliep, kwam mijn vader ook in beeld.

‘Nou, Opa en Oma, hier is jullie kersverse kleindochter,’ zei ik lachend, waarna ik het bundeltje met daarin Beth aan mijn moeder overhandigde.

Joe en ik stonden glunderend het spel tussen grootouders en kleindochter te aanschouwen, tot plots de keukendeur openzwaaide en er een luid ‘Volk’ weerklonk.

‘Zo, *The Three Stooches* zijn ook weer compleet,’ zei mijn vader lachend, waarna Tim zijn hoofd om de hoek stak. ‘O, ze... Hij...? Is al geboren!’

‘Het is een meisje, Tim,’ zei Joe lachend, waarna Tim mij een knuffel gaf en mij driftig op mijn schouder klopte. ‘Gefeliciteerd, maat. Goed gedaan. Hoe is het met Emma?’

‘Ja, goed. Mevrouw Jowls is nog bij haar, maar alles lijkt goed te zijn gegaan.’

‘Mooi, Jim, ik ben echt blij voor jullie. Een meisje,’ voegde hij er nog aan toe, waarbij hij Joe ook maar eens op de schouder klopte. ‘Wordt het voor ons ook niet eens tijd, Joe?’

Joe lachte en ook ik barstte in lachen uit om de opmerking van Tim, die altijd wel iets grappigs uit zijn mouw kon toveren.

‘Is het nu afgelopen met jullie lawaai,’ zei mijn moeder. ‘Jullie maken de kleine aan het huilen. Vort wegwezen, ga maar naar buiten,’ zei ze op barse toon, waarbij ze een glimlach niet kon onderdrukken.

‘Wacht, jongens ik heb nog een lekker flesje staan,’ zei mijn vader. ‘Dit moet natuurlijk gevierd worden.’

Hij griste een fles bourbon van het aanrecht en een pakketje waaruit niet kon worden opgemaakt wat erin zat.

‘Jim, neem even vier glazen mee,’ zei hij gniffelend, waarna hij achter Tim naar buiten liep en zich in een luie stoel nestelde die op de veranda stond.

Met een plof trok hij de kurk uit de fles, waarna hij met een vergenoegd gebaar de glaasjes volschonk die ik op de tafel had gezet.

Hij hief het glas en wachtte heel even, alsof hij naar de juiste woorden zocht.

‘Op het leven en op al het moois wat het ons te bieden heeft. Op Beth, dat ze in voorspoed mag opgroeien te midden van jullie gezinnetje,’ zei mijn vader, waarbij er een brok in zijn keel schoot.

‘Daar sluit ik me volledig bij aan,’ zei Tim. ‘Proost,’ antwoordde Joe, waarna we de kleine glaasjes in een teug ledigden.

De bourbon whiskey brandde in mijn keel, maar dat gevoel van familie en saamhorigheid met mijn twee beste vrienden maakte een euforie in mij los. Mooier zou het leven niet kunnen worden. Tenminste niet op dat moment.

Mijn vader schonk de glaasjes nog eens vol en pakte het mysterieuze doosje van tafel, waarna hij er vier mooie dikke sigaren uit tevoorschijn toverde.

‘Zoals ik al zei, dit moet gevierd worden,’ zei hij lachend, terwijl hij de sigaar tussen zijn lippen klemde en hem ontstak met de aansteker die ik voor hem had meegenomen vanuit Europa.

Binnen luttele seconden pafden we er allemaal op los, zonder dat er ook maar iets werd gezegd. Het genot van de sigaar, de bourbon en de vriendschap zorgde er heel even voor dat het stil bleef op de veranda in Shelbyville.

‘Jen komt zo ook langs,’ zei Tim, waarbij hij de rook in een kringetje omhoog probeerde te blazen. ‘Ze zou na haar werk hier langs komen.’

‘Dat geldt ook voor Jennifer. Ze was heel benieuwd, maar moest vanmiddag nog iets doen op kantoor, waar ze niet onderuit kon.’

Na onze thuiskomst vanuit Europa hadden Emma, Jennifer en Jenny ook een vriendschap ontwikkeld. Ongetwijfeld had het met ons te maken, omdat, waar wij waren, zij ons vergezelden, maar er was ook een magische klik tussen hen drieën die ervoor gezorgd had dat het nu beste vriendinnen waren.

Jennifer was na de oorlog werkzaam gebleven op de administratie binnen defensie en was nu de persoonlijke secretaresse van de commandant van de militaire basis waar Joe en ik ook gestationeerd waren.

Het had zo zijn voordelen, want vaak waren we al op de hoogte van bepaalde zaken voordat het door de gelederen was heen gesijpeld.

Na het deactiveren van ons bataljon in oktober 1945 waren Joe en ik aangebleven als instructeur. Er was drastisch bezuinigd in het budget van defensie, maar wij twee waren, dankzij de aanbevelingsbrieven van onze commandant, geselecteerd om aan te blijven voor een periode van acht jaar.

Na deze periode zou er opnieuw bijgetekend moeten worden, maar het stond als een paal boven water dat wij, als het aan ons lag, zolang mogelijk in het leger zouden blijven.

We hadden het goed. Verdienden een redelijk salaris om ons gezin te onderhouden en genoten aanzien.

Als veteraan-rangers werd er met ontzag naar ons gekeken door zowel de gewone soldaat als de officieren. Soldaten die nog maar net waren begonnen aan hun opleiding alsmede de officieren die onlangs hun opleiding aan West Point hadden afgesloten.

We waren beide werkzaam op Fort Campbell, een opleidingskamp nabij Clarksville, waar in het voorjaar van 1949 de 11^e Airborne divisie was gestationeerd na een verblijf van vier jaar in Japan, waar ze als bezettingsmacht werkzaam waren geweest.

Door hun komst was het drukker geworden op de basis en werd er ook automatisch meer van ons gevraagd, maar doordat er nu een Airborne divisie gestationeerd was, die geoefend moesten blijven, gaf ons dat ook meer mogelijkheden.

Joe en ik wilden altijd al een keer parachutespringen en nu werd ons die mogelijkheid geboden.

Ik geloof niet dat Emma en Jennifer zo stonden te trappelen vanwege het feit dat wij vrijwillig uit een vliegtuig zouden gaan springen, maar het was voor ons de uitgelezen mogelijkheid.

De basis training hadden wij al gehad en de eerste sprong stond voor overmorgen gepland, dus het begon met alle baby perikelen toch ook wel een beetje te kriebelen.

We hadden een huisje gekocht na de oorlog en woonden op nog geen vijfhonderd meter van mijn ouders verwijderd. Doordeweeks sliep ik op de basis en in het weekend kwam ik naar huis. Vaak vertrokken Joe en ik al vrijdagmiddag, omdat er dan toch niet veel meer geoefend werd, wat ons wat extra tijd gaf om thuis door te brengen.

Doordeweeks had Emma aanspraak van haar vriendinnen en mijn moeder zat dichtbij als er even op Joshua gepast moest worden, wat het voor haar ook gemakkelijker maakte om er even tussenuit te piepen. Ze mochten elkaar graag en ik was blij met het feit dat mijn ouders zo goed met haar overweg konden. Met name mijn moeder. Voor haar was Emma de dochter die ze nooit heeft gehad. Ze deelden zoveel zaken dat Emma af en toe haar eigen ouders vergat die nog steeds in Dallas woonden, maar inmiddels ook de weg naar ons hadden gevonden, hoewel het voor hen ruim een dag reizen was.

‘Onkel’, kraaide Joshua ineens enthousiast, waarna hij het woord nog een aantal keer herhaalde en geestdriftig met zijn kleine vingertje naar de weg wees.

We hadden met z’n vieren niet eens door dat er een auto was gestopt, waaruit een lange man was gestapt die glimlachend het tafereel van vier keuvelende en rokende mannen gadesloeg.

Joshua was echter alert en had hem als eerste gespot.

‘Stephen?’ zei mijn vader op zachte toon terwijl hij zich zichtbaar verwonderde over het feit dat zijn andere zoon ineens voor ze stond.

Lachend stond hij op vanuit zijn stoel om zijn oudste te begroeten die inmiddels het tuinhek had geopend en met zijn vrouw en twee kinderen in zijn kielzog op ons toe kwam gelopen.

‘Waarom heb je niet verteld dat jullie zouden komen’, zei hij lachend, terwijl hij Stephen omhelsde en hem enthousiast op zijn rug klopte.

‘Ach,’ zei Stephen. ‘Soms is het ook wel eens leuk om jullie te verrassen,’ zei hij lachend, terwijl hij Joshua over zijn bol aaide die inmiddels aan zijn been hing om zijn oom, op wie hij stapel gek was, te begroeten.

‘En wie hebben we hier,’ zei Stephen lachend, waarna hij mijn vader losliet en de kleine Joshua optilde en hem vervolgens hoog in de lucht hield.

Joshua kraaide het uit van plezier en genoot zichtbaar van alle aandacht die hem ten deel viel.

Stephen gaf hem een kus op zijn wang en zette hem weer terug op de grond, waarna hij hem een speelse tik tegen zijn achterste gaf.

‘En ga nu je neefjes maar begroeten,’ zei hij gniffelend, waarna hij zich tot mij richtte, terwijl de drie kleine rakkers joelend door de tuin renden.

‘Zo, broertje. Hoe is het met Emma? Gaat alles goed?’

‘Nou,’ antwoordde ik, terwijl ik verlegen op mijn hoofd krabde. ‘We zijn zojuist voor de tweede keer vader en moeder geworden.’

‘Echt?’ bracht Stephen uit. ‘Hoe bedoel je? Zojuist? Als in nu of... ik bedoel... Wat is het geworden? Jongen, meisje?’

‘Een meisje. Elizabeth heet ze,’ antwoordde ik lachend, terwijl ik de uitgestoken hand van mijn broer vastpakte.

‘Een meisje... O, wat leuk,’ zei Joanne, Stephens vrouw, terwijl ze gehaast langs ons liep om maar zo snel mogelijk de pasgeborene te kunnen gaan bewonderen.

‘Nou, die kleine krijgt het druk met alle vrouwelijke aandacht,’ zei Stephen, terwijl hij mij geestdriftig op de schouder klopte.

‘Goed gedaan, man,’ zei hij nogmaals, waarbij de grijns op zijn gezicht boekdelen sprak.

‘Met Emma alles goed? En de baby?’

Ik knikte. ‘Alles goed. Mevrouw Jowls was heel tevreden. Alles ziet er goed uit.’

‘Mooi, mooi. Goed om te horen,’ zei hij enthousiast, waarna hij Joe en Tim een hand gaf, waarbij hij Joe speels in de schouder kneep.

‘Hoe is het met jullie? vroeg hij. ‘Hoe gaat het met de Shelby boys?’

Joe en Tim knikten dat het okay was, waarna Stephen ook een glas whiskey aangereikt kreeg en er voor de tweede keer werd geproost.

‘Op de nieuwe telg van de familie dan maar,’ bracht Stephen uit. En op vriendschap.’

‘Op Elizabeth,’ zeiden we in koor, waarbij Stephen knipoogde en mij nogmaals toeknikte.

Stephen had net als ik gevochten in de oorlog. Hij was ingezet geweest in de Pacific met het 6e Ranger Bataljon en had daar een helse tijd doorgemaakt. Met zijn verwonding in 1944 tijdens de strijd om Leyte kwam er een einde aan zijn leger carrière. Thuis herstellende en eervol ontslagen uit het leger vocht hij tegen de demonen uit zijn verleden.

Hij had het moeilijk na zijn thuiskomst. De oorlog had iets teweeg gebracht in zijn hoofd. Vaak was hij afwezig en zonderde hij zich af om zo maar niet over de oorlog te hoeven praten.

Ik herkende veel van zijn symptomen en, als broers, praatten we over hetgeen we hadden meegemaakt. Zijn oorlog was anders dan de mijne en het was me duidelijk dat er bij hem meer zeer zat. Het moet een helse strijd zijn geweest. Anders dan die in Europa, hoewel de ontberingen niet minder erg waren geweest.

Mijn ouders keken vanaf de zijlijn toe en wisten zich af en toe geen raad, maar vanwege het feit dat we allebei in hetzelfde schuitje zaten hadden ze goede hoop dat de twee broers elkaar uit het drijfzand konden trekken.

De komst van Joanne bracht weer hoop in zijn leven. Hij kon de oorlog loslaten en soms zelfs vergeten. Ze waren heel gelukkig en al snel werd er getrouwd. De zwangerschap van Joanne was niet alleen voor Stephen een lichtpuntje, maar ook mijn ouders zagen er reikhalzend naar uit. Het feit dat ze voor de eerste keer opa en oma zouden worden deed hen de afgelopen jaren

vergeten. Ook zij hadden de focus op de toekomst weer gevonden en waren begonnen aan de volgende fase van hun leven. Die van grootouders.

Joanne bleek zwanger van een tweeling en beviel van twee kerngezonde jongens, waarna Emma twee maanden later Joshua op de wereld zette.

De oorlog leek ver weg en soms was het alsof het nooit had plaatsgevonden. Amerika richtte zich weer op. De economie had zwaar te lijden gehad onder de vijf jaar lange strijd en langzaam herstelde het land van de uitputtingslag die het had geleverd.

Amerika keek met argusogen naar de ontwikkelingen in Europa. De houding van Rusland zette de gemoederen op scherp en de Verenigde Staten waren een jaar geleden begonnen met onderhandelingen die ervoor moesten zorgen dat er een bondgenootschap zou ontstaan tussen Europa en henzelf.

Met het Marshall plan vlak na de oorlog wilde Amerika er al voor zorgdragen dat Rusland zo min mogelijk invloed kon uitoefenen op de landen in West Europa en dat zo de opkomst van communistische partijen getemperd werd. Het plan, om de economische verbetering, een boost te geven en om er zo voor te zorgen dat de landen meer de Amerikaanse kant zouden kiezen bereikte in het voorjaar van 1949 zijn hoogtepunt met het NAVO verdrag tussen de Verenigde Staten en een aantal westerse landen in Europa.

Het was wel duidelijk dat de koude oorlog tussen Rusland en het westen zijn hoogtepunt bereikte in deze periode van de 20^e eeuw.

'*The Duck* staat hoog,' zei Stephen om de stilte te doorbreken die was ontstaan tijdens het glaasje whiskey.

Mijn vader knikte. 'Niet zo hoog als vorig jaar', waarmee hij op de overstroming van '48 duidde die meer dan de helft van Shelbyville onder water had gezet. 'En gezien het weer zal dat ook niet meer gaan gebeuren,' vervolgde hij, waarna hij zijn glas whiskey ledigde en de fles met een vragende blik omhoog hield. 'Iemand nog?'

We schoven allemaal ons glas naar voren, waarmee de vraag van mijn vader vrijwel direct beantwoord werd.

Ik keek de kring zo eens rond en besepte dat ik het maar getroffen had. Met mijn ouders, familie en mijn vrienden, met wie ik het grootste avontuur op aarde had beleefd en overleefd.

Het was een moment dat ik dankbaar was voor dit alles. Het bracht een euforie teweeg in mijn lichaam die mij te kennen gaf dat het leven haast niet mooier kon worden dan op dit moment.

'Het zal weer eens niet,' hoorden we plots een vrouwenstem zeggen. Jenny kwam door het tuinhek gewandeld met een volle boodschappentas.

'Ik neem aan dat jullie hier allemaal eten,' zei ze lachend, waarbij ze Tim een kus gaf en naar de glaasjes op de tafel wees.

‘Iets te vieren? Of is het gewoon een gezellig samenzijn? O...’ zei ze verschrikt, waarbij ze haar vragende blik op mij richtte.

‘Het is een meisje, Jen. Emma is boven,’ zei ik lachend.

‘Ah echt,’ zei ze met een gilletje, waarna ze de tas liet vallen en zich naar binnen spoedde.

We barstten in lachen uit. ‘Vrouwen,’ zuchtte Tim. ‘Als het over baby’s gaat, dan berg je maar.’

‘Nou, dan nog maar eens toosten op de nieuwe aanwinst,’ zei Stephen, waarbij hij zijn glas voor de tweede maal in de lucht hield.

‘Op Elizabeth Gibbons. Dat ze maar lang en gelukkig mag leven.’

Het werd een mooie zomeravond, waarbij we genoten van onze sigaar en de bourbon. Er werd gelachen en er werden herinneringen opgehaald aan vroegere tijden.

Op een of andere manier werd de oorlog gemeden. Ongetwijfeld zou er een tijd aanbreken dat het makkelijker werd om over de oorlog te praten, maar voor nu was het nog te vroeg. Nu draaide alles om dit moment, onze jeugd en de toekomst. Een toekomst die binnen afzienbare tijd een andere wending zou nemen en die onze levens drastisch zou gaan veranderen.